

เทศน์อบรมพระและฆราวาส ณ วัดป่าสุทธาวาส สกลนคร
เมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๒(คำ)

ระลึกถึงบุญคุณ

นั่งฉันหมากนี้คอยผ้าป่านะ นั่นกำลังมา เวลานี้นั่งรอหมอบอยู่นี้คือกางเล็บคอย
ผ้าป่า ผ้าป่ามาก็ตะครุบเลย สมกับที่เรามาหาผ้าป่า นั่นมาแล้ว กางเล็บไว้แล้วนี้ เอ้า
ตะครุบปั๊บเลย อย่างนั้นซี ก็มาหาผ้าป่ามาหาทองคำกับพี่น้องทั้งหลาย วันนี้รู้สึกได้มาก
อยู่ เงินก็ปรากฏว่าสามล้านสามแสนหรือเท่าไร ทองสิบบาทหรือ เอ้อ ก็พอดีกับกาง
เล็บไว้ กางเล็บไว้เพื่อทองคำ เพราะฉะนั้นใครจะ พุรหุมา จ โลกาฯ ที่ไหนเราไม่สน
ใจยิ่งกว่าทองคำเวลานี้

วันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๒ ดอลลาร์ได้ ๒,๙๒๘ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๓,๓๙๐,
๕๕๕.๕๐ บาท ทองได้ ๒ กิโล ๓๙ บาท ๑๗ สตางค์ นั่นมาอีกแล้วทองคำ มากำลังกาง
เล็บ ให้รับมานะ ถ้าหุบเล็บแล้วเป็นอีกอย่างหนึ่งนะ เวลานี้กางเล็บ พอทองคำ
ดอลลาร์มา ตะปบเลยทันที ตะครุบ ทีนี้พอหุบเล็บแล้วก็ป็นกำปั้นขึ้นมา ใครมาก็ต้อย
เลย ไม่ได้ดอลลาร์ต้อยเลย เล็บกับกำปั้นมันอยู่ด้วยกันระวังให้ดี วันนี้ได้ทองคำ ๒ กิโล
๔๒ บาท ๑๗ สตางค์

เวลานี้ทองคำกำลังจำเป็นอยู่มาก ในขณะนี้ต้องเด็ดทองคำ ต้องเด็ดเป็นระยะ ๆ
ทองคำนี้ก็ธรรมดา แต่นี้จวนถึงเวลาที่จะไปหลอมทองคำที่กรุงเทพฯ แล้ว กะว่าต้น
เดือนเมษาฯ จะได้ลงกรุงเทพฯ ไปหลอมทองคำ ที่ยังเหลืออยู่เวลานี้ทองคำซึ่งยังไม่ได้
หลอมใหม่นี้มีอยู่ที่อุดรฯ ๓๓๑ กิโล ทีนี้ได้อีก ๒ กิโล เป็น ๓๓๓ กิโล ทองที่จะไป
หลอมกรุงเทพฯ คราวนี้กำหนดไว้เรียบร้อยแล้วตายตัว เหมือนว่าเด็ดครั้งที่สอง ของ
ผ้าป่า ๔๔,๐๐๐ กองนั้นเด็ดมาแล้วครั้งที่หนึ่ง ได้สมบูรณ์พูนผลตามความคาดหมาย
ทุกอย่าง คราวนี้ธรรมดาคิดว่าได้เท่าไรก็จะหลอมเท่านั้น ๆ น้ำมันหุุดหวิดใกล้กับ
๔๐๐ แล้วเลยคว่ำใหญ่เลยคราวนี้นะ

เวลานี้ทองคำขาด ๔๐๐ กิโลฯ อยู่ ๖๗ กิโล คราวนี้ต้องให้ได้ ๔๐๐ กิโลเหมือน
กับคราวที่แล้วนั้น คราวที่แล้วหลอมได้ ๔๐๐ กิโล เวลานี้ได้ไปฝากไว้กับคลังหลวงคือ
ธนาคารแห่งชาติเรียบร้อยแล้ว คราวที่สองนี้เราตั้งใจว่าได้เท่าไรเราก็จะไปหลอมเท่านั้น
แต่พอดีทองคำมาเรื่อย ๆ จำนวนเพิ่มขึ้น ๆ แล้วเวลาก็ยังห่างไกลประมาณสองเดือน
กว่าจะถึงวันหลอมทองคำคราวต่อไปนี้ ก็เลยคาดกันคิดกันตกลงกันว่าอย่างน้อยก็ขอ
ให้ได้ ๔๐๐ กิโล จะเป็นที่ดีเหมือนกันกับคราวที่แล้วนั้น เราหลอมแล้วได้ ๔๐๐ กิโล
คราวนี้ไม่ควรจะให้ต่ำกว่า ๔๐๐ กิโลเหมือนคราวที่แล้วนั้น

เรียกว่ายังไม่ขึ้นเวทีคะแนนให้เสมอกันแล้ว คือว่าคราวก่อนนั้น ๔๐๐ กิโล คราวนี้ก็ต้องให้ได้ ๔๐๐ กิโลเหมือนกัน คราวที่จะหลอมใหม่นี้ เพราะฉะนั้นจึงได้เข้มข้นจุดนี้เข้าอีกจุดหนึ่ง รวมลงแล้วเรียกว่าต้องให้ได้ ๔๐๐ กิโลก่อนที่จะไปหลอมทองคำคราวนี้ ถ้าขาด ๔๐๐ กิโลยังไม่หลอม ถ้าอยู่ที่นี้ก็จะตีเมืองสกลฯ แดกเสียก่อน ออกจากนี้ก็จะเข้าไปกรุงเทพฯ ไปตีกรุงเทพฯ ให้แตก กรุงเทพฯ แดกแล้ว เมืองสกลนครเราแตกแล้ว เมืองหลวงตาบัวแตก ทองคำยังไม่ครบ ๔๐๐ กิโลกลับไปตีเมืองอุดรฯ ที่หลวงตาบัวอยู่ให้แตกอีก แล้วนั่นละที่นี้จะเริ่มหลอมทองคำ แต่ถ้ายังไม่พออีกก็จะเที่ยวตีอีกตามแถวนี้ให้แตกหมดเลย สุดท้ายตีหมดทั้งเมืองไทย ถ้าไม่ได้แล้วหลวงตาบัวก็จมทะเลมีเท่านั้น

พี่น้องทั้งหลายจำเอานะ คราวนี้เป็นคราวเด็ดอีกคราวหนึ่งเพื่อชาติไทยของเรา การที่จะแบกหามชาติไทยของเรานี้ต้องเป็นประโยชน์อย่างหนัก ควรเด็ดต้องเด็ด ควรเน้นต้องเน้นไม่อย่างนั้นไม่ได้ จะลูบ ๆ คลำ ๆ ธรรมดา ๆ ไปเรื่องก็ไม่ถึงไหน การช่วยชาติของเราก็ไม่เป็นขึ้นเป็นอัน การเด็ดการขาดตามจุดที่ควรเด็ดควรขาดนี้ต้องให้มี เพื่อชาติไทยของเราได้ถึงจุดหมายปลายทางเป็นระยะ ๆ ไปด้วยความเด็ดขาด เอาจริงของชาติไทยเรา กรุณาพี่น้องทั้งหลายทราบตามนี้

คือทองคำคราวนี้อย่างน้อยต้องให้ได้ ๔๐๐ กิโล หลอมคราวนี้ รวมกับคราวที่แล้วนั้นเป็น ๘๐๐ กิโล ส่วนดอลลาร์เวลานี้ได้ ๓ ล้านกว่านิดหน่อย คิดว่าไปถึงโน้นอาจจะเลยนั้น อย่างน้อยก็เรียกว่าทองคำเราจะได้หลอมคราวนี้ ๔๐๐ กิโล แล้วจะมอบคลังหลวงครั้งนี้ทั้งสอง คือเที่ยวก่อนนั้น ๔๐๐ กิโลฝากไว้ เทียนี่ ๔๐๐ กิโล รวมกันแล้วเข้ามอบในครั้งนี้ครั้งเดียวเป็น ๘๐๐ กิโล เวลานี้เพียงฝากไว้เท่านั้น ๔๐๐ กิโล ตู้เซฟเป็นของเราเอง ภูเขาเราเป็นผู้ถือเอง เราถืออำนาจร้อยเปอร์เซ็นต์ในทองคำที่ฝากไว้แล้วนั้น ยังไม่ได้มอบ

ไปกรุงเทพฯ คราวที่แล้วนี้ได้ไปปรึกษานักกฎหมายหวัะกะที่ผู้ปกครองประเทศชาติของเรา มาประชุมกันที่สวนแสงธรรม ตกกลงเป็นเสียงเดียวกันว่า ลงในจุดนั้น ๆ เป็นที่ปลอดภัยตลอดไป เรายอมรับ เมื่อยอมรับแล้วกลับมาคราวนี้จึงเรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า ไปคราวนี้จะมอบทองคำตามที่ตกลงไว้เรียบร้อยแล้ว และมอบดอลลาร์ตามที่เคยมอบแล้วด้วยความปลอดภัย รวมในคราวนี้ทองคำจะเข้าสู่คลังหลวง ๔๐๐ กิโล ดอลลาร์จะเข้าสู่คลังหลวง ๓ ล้านดอลลาร์ รวมกันกับคราวที่แล้วนั้น ทองคำจะเป็น ๘๐๐ กิโล ส่วนดอลลาร์เข้าคราวที่แล้วนั้น ๑,๒๗๘,๐๐๐ ดอลลาร์ คราวนี้จะบวกเข้าไปอีก อย่างน้อยสามล้านดอลลาร์ เป็นสี่ล้านดอลลาร์

คราวนี้จะยิ่งใหญ่กว่าคราวที่แล้ว เพราะดอลลาร์เพิ่มขึ้น ส่วนทองคำเท่ากับที่ผ่านมาแล้ว คราวนี้เขาจะออกทางหนังสือพิมพ์ ทีวี ต่าง ๆ จะมาถ่ายเต็มไปหมด ดอลลาร์ถึงสามล้านนี้ไม่ใช่บ่อย ๆ เพียงล้านเดียวที่ไปมอบคราวที่แล้วนี้กองพะเนินเชียว คราวนี้เป็นสามล้าน คิดว่าจะมากกว่าคราวก่อนอีก นี่ละขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ตายใจว่าหลวงตาบัวเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายนี้ ไม่ได้มาเพื่อความลุ่มจุ่ม นำเพื่อความเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง ชีวิตจิตใจเราก็ได้เสียสละเต็มที่ในคราวนี้

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในความระมัดระวัง ปรีกษาหรือท่านที่รู้ทางกฎหมายปกครองบ้านเมืองโดยเรียบร้อยแล้ว เราถึงจะปล่อยมือในสมบัติเหล่านี้ลงได้แต่ละครั้ง ๆ หากเราไม่ลงใจเราจะมอบไม่ได้เลย เพราะเราทำงานเพื่อชาติ อำนาจเท่ากับชาติทีเดียว อยู่ในหัวใจของเราและในกิริยาความเคลื่อนไหวของเรา มอบไว้กับชาติทั้งหมด เราจึงจะทำสู่่มสู่่มทำไม่ได้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายตายใจ

การดำเนินของเราที่ดำเนินมานี้ ทางด้านปฏิบัติเราก็ทำแบบนี้เหมือนกัน เอาจริงเอาจังเต็มเม็ดเต็มหน่วย สละเป็นสละตายตลอดมา จนได้เห็นผลประจักษ์ดังที่ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบในตอนบ่ายวันนี้ นี่คือผลแห่งความเอาจริงเอาจัง แห่งความรอบคอบชอบชิตทุกด้านทุกทางในด้านการสู้รบกับกิเลสภายในจิตใจ เห็นผลเป็นที่พอใจแล้วด้วยปฏิบัติทางการดำเนินมาอย่างนี้ แล้วทีนี้ก็จะเอาปฏิบัติความเด็ดเดี่ยวเฉียบขาด ความรอบคอบชอบชิตทุกด้าน เข้ามาปฏิบัติต่อชาติไทยของเรา จึงต้องได้ทำด้วยความเข้มงวดกวดขันทุกอย่าง

ไอ้เรื่องใครจะพูดซุบ ๆ ซิบ ๆ อย่างไร อย่าไปเชื่อเขาง่าย ๆ นะ ขอให้เชื่อหลวงตาบัวผู้ถือบังเหียนแห่งสมบัติทั้งหลายเหล่านี้แต่ผู้เดียว ทองคำก็ดี ดอลลาร์ก็ดี เงินสดก็ดี หลวงตาเป็นผู้ถือบัญชีแต่ผู้เดียว เป็นผู้สั่งเก็บส่งจ่าย ผู้อื่นผู้ใดเข้ามาเกี่ยวข้องไม่ได้ ขอให้แน่ใจตามนี้ แล้วคอยฟังเสียงหลวงตาบัวออก พูดอย่างไรเป็นอย่างนั้น จริงอย่างนั้น ไม่มีคำซุบ ๆ ซิบ ๆ ลี ๆ ลับ ๆ เราเปิดเผยเต็มที่ด้วยความเมตตาของเราที่มีต่อชาติไทยของเรา

ที่เรามีนี่ก็เพราะเห็นความเป็นอยู่ของชาติของเรานี้จะเข้าขั้นล้มเหลวทั้งชาติ เราก็ปฏิบัติต่อชาติไทยด้วยความเมตตาสงสารสงเคราะห์มาตลอด ไม่ว่าที่ไหน ๆ เราช่วยตลอดมาอยู่แล้ว เมื่อเห็นชาติไทยของเราเป็นอย่างนี้ เราก็อยู่ไม่ได้ทนไม่ได้ ต้องออกเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายดังที่เรียนให้ทราบแล้วว่า ด้วยการพิจารณาเต็มที่แล้วค่อยออกมาเป็นผู้นำ คราวนี้จึงเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายด้วยความเสียสละทุกสิ่งทุกอย่าง ความเคลื่อนไหวไปมาความคิดอ่านไตร่ตรองอะไรก็ตาม เป็นไปด้วยความคิดเพื่อชาติ

บ้านเมืองของเราล้วน ๆ วันนี้พูดถึงเรื่องการช่วยชาติของเรา เอาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ทุกท่าน ๆ

ชาติไทยเป็นของเรา ไม่มีใครจะรักตนยิ่งกว่าเรารักเราเอง แล้วชาติไทยของเราก็คือ เป็นชาติของเรา ไม่มีใครรักไม่มีใครมารับผิดชอบชาติไทยของเรายิ่งกว่าเราทุก ๆ ท่าน ที่จะต้องรักและรักษาชาติของเราด้วยความเข้มงวดกวดขัน แล้วจะค่อยเจริญรุ่งเรือง ให้ เชื่อเถิดว่าศาสนาเป็นผู้นำ ไม่ว่าจะนำในแง่ใดก็ตาม ไม่เคยพาสัตว์โลกได้รับความล่ม จมเพราะการนำของศาสนานี้เลย นี่หมายถึงศาสนาพุทธของเรา

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาเอก เยี่ยมไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือนแล้วในสามแดนโลกธาตุ นี้ เราจะเอาอะไรมาเทียบมาเคียงกับพุทธศาสนานี้ไม่ได้เลย ต้องเอาความบริสุทธิ์ของผู้ ปฏิบัติตามศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า ได้รู้ธรรมเห็นธรรมตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่ง สอนไว้แล้วทุกอย่าง นั่นแลเป็นผู้ที่เชื่อถือได้ นั่นแลเป็นผู้ยืนยันเป็นผู้รับรองศาสนาได้ โดยสมบูรณ์ ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาที่ทรงมรรคทรงผลตลอดพระนิพพาน เป็นศาสนาชั้นเอก

ใครเกิดมาไม่มีวาสนาแล้วจะไม่ได้พบพุทธศาสนานี้เลย เพราะเป็นศาสนาของ ท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วโดยสมบูรณ์ นำศาสนาที่สิ้นกิเลสแล้วมาสอนโลก จึงเป็นศาสนาที่ โลกวิทู รู้แจ้งแทงทะลุหมดทุกสิ่งทุกอย่าง นำมาสอนโลกด้วยความถูกต้องแม่นยำ เราที่ ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนานี้ เรียกว่าเป็นบุญลาภ เป็นวาสนาของเรา อย่าให้ผ่านพ้น ชีวิตจิตใจของเราไปได้ เราจะเสียท่าเสียทีในกาลภายหลัง

วันนี้ได้พูดถึงเรื่องการช่วยชาติให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ และเป็นที่ยังใจว่าให้ คอยฟังเสียงหลวงตาบัวผู้เดียว การที่แสดงออกหนักเบาเล็กน้อยประการใดนั้น จะ แสดงออกมาจากความจริงล้วน ๆ จะไม่มีคำปลอมแปลงแฝงเข้ามาเลย พูดอย่างไรเป็น อย่างนั้น จริงอย่างนั้น ส่วนภายนอกเขาพูดกันซุบ ๆ ซิบ ๆ ตินินินินทา เงินรั่วไหลไป เท่านั้น เงินรั่วไหลไปเท่านั้นมีมากนะ ปากสกปรกนี้เต็มไปหมดให้ระวัง หูเราเมื่อได้ฟัง ปากสกปรกแล้วหูก็กลายเป็นหูสกปรก ล้างทั้งวันไม่สะอาดเลย หูถ้าล้างได้สกปรกแล้ว มันเข้าสู่ใจ ใจก็เลยสกปรกรุ่งรัง เต็มไปด้วยความเคลือบแคลงสงสัย ไม่ไว้ใจซึ่งกัน และกัน เรียกว่าหูสกปรกแล้วก็กลายเป็นใจสกปรกเข้าไป

เพราะฉะนั้นจึงขอให้ฟังเสียงสะอาด คือเสียงอรรถเสียงธรรม หลวงตาบัวเป็นผู้ นำออกมาชี้แจงให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ให้ฟังเสียงธรรมซึ่งเป็นเสียงสะอาด หูของเราก็ จะสะอาด ใจของเราก็จะสะอาดไปตาม ๆ กัน แล้วต่างคนก็จะได้มีแก่ใจช่วยบ้านช่วย เมืองของเราด้วยความตายใจ บ้านเมืองของเราก็จะมีความแน่นหนามั่นคงขึ้นไปโดย

ลำดับ เรื่องสิ่งกีดขวางทางเดินเพื่อความเจริญรุ่งเรืองและแน่นหนามั่นคงแห่งชาติไทย
ของเรามีอยู่ทั่วไป อย่างนำมาเป็นอารมณ์

พวกนี้ไม่ใช่พวกที่จะสนับสนุนชาติบ้านเมือง แต่เป็นพวกที่ทำลายขัดขวางกีดกัน
ต่างหาก อย่างนำมาให้เป็นอารมณ์รุกรังภายในใจของเรา เพราะเราเป็นผู้ก้าวเดินเพื่อ
ชาติของเราอยู่แล้ว ให้ฟังเสียงผู้นำพาก้าวเดินเป็นหลักสำคัญมาก วันนี้พูดเพียงเท่านี้
ก่อน แล้วต่อไปนี้จะได้เทศน์ทั่ว ๆ ไปให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วกัน นี่เป็นเพียง
ปรารภถึงการช่วยชาติของเรา อย่างอื่นดูเหมือนไม่มีอะไรกับการช่วยชาติคราวนี้ ได้พูด
รวมกันลงแล้ว

ต่อไปนี่ก็จะได้เทศน์ว่าการให้พี่น้องชาวสกลนครของเราทั้งพระทั้งเณรได้ฟังทั่ว
ถึงกัน การพูดนี้เราจะพูดเป็นกันเอง เป็นคำพูดเป็นกันเอง และคำพูดในครอบครัวของ
เรา เราไม่พูดแบบกระจัดกระจายไปทุกแห่งทุกหน เราจะพูดเป็นภาษาครอบครัวของ
เรา ระหว่างครอบครัวคุยกันพูดกันพูดอย่างไร คนใกล้ชิดสนิทกันพูดกันพูดอย่างไร นี่
เราก็คือพระจังหวัดสกลนคร หลวงตาบัวเป็นพระจังหวัดสกลนคร เป็นพี่เป็นน้องพี่
น้องทั้งหลายได้ชุบเลี้ยงหลวงตามาเป็นเวลา ๘ ปี อายุสังขาร ๘ ปีนี้ถ้าไม่ได้กินข้าวแล้ว
ตาย กระดูกก็ไม่มีเหลือ

นี่ก็พี่น้องชาวสกลนครเราเลี้ยงดูหลวงตามา หลวงตาเข้าพืดกับกิเลสอยู่ในป่าใน
เขาในถ้ำเงื่อมผา ป่าช้า ป่ารกชัฏ ทุกแห่งทุกหนในเขตจังหวัดสกลนครนี้ พืดกันอย่าง
ใหญ่หลวง แล้วได้ชีวิตจิตใจจากพี่น้องทั้งหลายนี้ไปมีกำลังพืดกับกิเลส ทางด้านจิตใจ
ถึงได้มีกำลังขึ้นมา แล้วได้ผลเป็นที่พอใจ ได้มาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบเมื่อ
บ่ายวันนี้ วันนี้ก็จะพูดเป็นแบบกันเองให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบชัด

วันนี้จะพูดถึงเรื่องพุทธศาสนาของเราที่เริ่มอุบัติขึ้นมาให้โลกทั้งหลายได้ทราบ
ไหว้บูชานี้ ต้นแห่งพระพุทธศาสนาคือพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าดั้งเดิมเป็นคนธรรมดา
สามัญเรา เป็นสิทธัตถราชกุมาร เป็นพระราชารองกรุงกบิลพัสดุ์อยู่ ๑๓ ปี จากนั้น
เสด็จออกทรงผนวช นี่คือต้นศาสนาของเรา มีเค้ามีมูลมีรากแก้วรากฝอยมาเป็นลำดับ
ลำดับ ไม่ใช่ไขว่คว้าถือมาว่ามาจากที่ไหน ๆ ทราบไม่ได้ แล้วก็มาโฆษณาหลอกลวงกัน
เฉย ๆ อย่างนั้นไม่มีในพุทธศาสนาของเรา เป็นศาสนาที่มีรากมีฐานมีร่องมีรอยมาจน
กระทั่งถึงตัวจริงคือองค์ศาสดา

เริ่มมาตั้งแต่เป็นสิทธัตถราชกุมาร แล้วมาเป็นพระมหากษัตริย์ครองราชสมบัติอยู่
๑๓ ปี แล้วออกทรงผนวช ทรงบำเพ็ญพระองค์อยู่เป็นเวลา ๖ ปี สลับสไลถึง ๓ ครั้ง
ด้วยความทุกข์ความทรมาณในการบำเพ็ญพระองค์เพื่อความเป็นพระพุทธเจ้า จน
กระทั่งวันเดือนหกเพ็ญ ได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกขึ้นมา แล้วก็ประกาศ

สั่งสอนธรรมแก่โลกเรื่อยมาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้ เป็นศาสนธรรมอันเดียวกัน เพียงแต่พระพุทธเจ้าไม่ทรงมาประกาศเองเท่านั้น เป็นธรรมมาแทนองค์ศาสดา ที่เราทั้งหลายศึกษาเล่าเรียนได้ยินได้ฟังอยู่เวลานี้ ล้วนแล้วแต่ธรรมของพระพุทธเจ้า

เหตุที่ได้เป็นพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงบำเพ็ญอย่างไร หลักใหญ่อยู่ตรงนี้ ทรงบำเพ็ญอยู่ในป่าในเขา ไม่สนใจกับที่ไหน ๆ เรื่องใด ๆ ทั้งนั้นขึ้นชื่อว่าเรื่องโลกเรื่องสงสารแล้ว ทรงบำเพ็ญพระองค์ด้วยความสละเป็นสละตายจริง ๆ อยู่ในป่าในเขา พอได้ตรัสรู้แล้วก็นำวิธีการเหล่านั้นมาสั่งสอนสัตว์โลก มีภิกษุบริษัทเป็นต้น เบื้องต้นพอได้ตรัสรู้แล้วทรงท้อพระทัยในการที่จะสั่งสอนสัตว์โลก เพราะมีมืดมิดปิดตาเอาเหลือเกิน ด้วยอำนาจของกิเลสมันปิดมันบังมันบีบบังคับไม่ให้เชื่อของจริง ให้เชื่อแต่ของปลอม ล้วน ๆ ซึ่งของปลอมเหล่านี้ก็มีมาดั้งเดิมอยู่แล้ว ไม่ใช่มีมาในวันนั้น มีมาก็กัปกักลับของปลอม

ความมืดมิดปิดตาท่านเรียกว่ากิเลส กิเลสนี้แลเป็นของปลอม หุ้มห่อจิตใจของสัตว์โลกไว้ไม่ให้เห็นความจริง ให้เห็นแต่ความจอมปลอม เช่น ความโลภ นี่ก็คือความจอมปลอม มันหลอกโลกมามากต่อมากที่สุด ความโลภนี้โลกมากเท่าไรหาความพอไม่ได้ มีแต่โลภโดยถ่ายเดียว ได้มาสักเท่าไร ๆ เหมือนไฟได้เชื้อ ไม่มีคำว่าพอสำหรับไฟได้เชื้อ นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ใสเข้ามาจากการกว้านของกิเลส เข้ามาหากิเลสนั้นจะกลายเป็นเชื้อไฟไปหมด กิเลสจะเผาไหม้หมด แล้วความหิวโหยจะมีมากขึ้น ๆ จนทำเจ้าของผู้อยากมาก ๆ ดิ้นรนมาก ๆ ให้ได้มาก ๆ นั้นกลายเป็นความลุ่มจมผิดหวังไปหมด นี่อำนาจแห่งความจอมปลอมของกิเลสมันหลอกหลวงสัตว์โลกอย่างนี้ และหลอกหลวงเรื่อยมา

ความโกรธ ความฉุนเฉียว ความเคียดแค้นจนกระทั่งถึงทำลายกันได้ ก็เพราะความจอมปลอมของกิเลสนี้แล ราคะตัณหาที่เหมือนกัน คำว่าราคะตัณหาได้แก่ความกำหนัดยินดีในหญิงในชายไม่มีวันอิ่มพอ คือกิเลสตัวนี้ ตัวปลอมเหล่านี้แล นี่ละของปลอมเหล่านี้มันปิดบังหุ้มห่อจิตใจของสัตว์โลกไว้ไม่ให้เห็นความจริง โลกทั้งหลายจึงดิ้นรนตามมันตลอดมาและได้รับความทุกข์ตลอดมาเช่นเดียวกัน แต่ไม่มีใครเซ็ดหลาบหวาดกลัวมันเลย ก็เพราะคาถามันเก่งมันหลอกหลวงดี แม้ที่สุดพระเจ้าไปบวชในพุทธศาสนาแล้วก็ถูกหลอกมันจนได้ ไปอยู่ในป่ามันก็ลากเข้ามาบ้าน ไปอยู่ในป่าในเขาที่ไหนไปป่าเพ็ญเพียรสมาธิภาวนา กิเลสตัณหาเหล่านี้มันก็ลากเข้ามาในบ้านในเรือน เข้ามาอยู่ในห้องซังกรงซังเหมือนโลกทั่ว ๆ ไปหมด

เพราะฉะนั้นจึงต้องได้เตือนบรรดาพระลูกพระหลานให้พากันเข้าอกเข้าใจ เรื่องกิเลสตัวนี้รุนแรงมากที่สุด ไม่มีตัวไหนจะรุนแรงมากกว่ากิเลสตัวราคะตัณหา นี่เป็นที่

หนึ่งในบรรดากิเลสที่ครองหัวใจสัตว์โลก มีอยู่ทุกแห่งทุกหน ไม่ว่าจะสัตว์ว่าบุคคล สัตว์น้ำบนบก บนดินฟ้าอากาศ กิเลสตัวนี้จะเข้าเป็นผู้ครองใจตลอดมา ทำความรุนแรง ทำความเสียหายก็เพราะกิเลสตัวนี้ เมื่อไม่มีธรรมเป็นเครื่องยับยั้ง เพราะฉะนั้นเวลาเรามาบวชในพุทธศาสนา กิเลสไม่ได้บวชด้วย เราบวชมีอุปชฌาย์อาจารย์ ไปบวชสถานที่ใดก็มีอุปชฌาย์อาจารย์ แต่กิเลสก็ตามไปสังหารจนได้ แหกเหลวไปหมด ก็เพราะกิเลสตัวนี้รุนแรงมากนั้นแล ไปอยู่ที่ไหนก็คืออันนี้เป็นอารมณ์สำคัญมาก

จึงขอให้ทุก ๆ ท่านบรรดาพระลูกพระหลานได้สำรวจจิตใจของตนให้ดี อย่าให้สิ่งเหล่านี้ลุกลามเข้าไปสู่หัวใจ เภาจิตใจเรา ทั้ง ๆ ที่เรากำลังเสาะแสวงหาธรรมคือความร่มเย็นภายในใจ ด้วยการบำเพ็ญสมาธิ ทำใจให้สงบเยือกเย็น เช่นเราบริกรรมคำใดก็ตาม พุทโธ ธัมโม สังโฆ หรืออานาปานสติ นี้เรียกว่าเราบำเพ็ญธรรม เอาธรรมนี้เข้ากำกับใจของเรา ให้ใจมีสติระลึกอยู่กับคำบริกรรมบทนั้น ๆ ที่ตนนำมาบริกรรมให้จิตมีความสงบเยือกเย็นเข้ามาภายในนี้

เมื่อจิตมีความสงบเยือกเย็นเข้ามาโดยลำดับ ไฟราคะตัณหานี้จะค่อยจางไป ๆ ไม่ติดไม่คืน ไม่เผาไหม้ตลอดเวลาภายในหัวใจ เราจะพอมีความสงบร่มเย็น พอมีที่ซุกหัวนอนได้บ้าง เพราะความสงบเป็นเรือนใจ ใจอยู่กับความสงบย่อมไม่ตื่นรนกวัดแกว่ง รสชาติแห่งความสงบนั้นแลแทนรสชาติแห่งกิเลสที่มันตื่นรนอยู่ตลอดเวลา เมื่อรสชาติอันนี้เหนือกว่าแล้วรสชาติอันนั้นก็ค่อยจางไป ๆ ความสงบเย็นนี้ก็ปรากฏขึ้น

ในครั้งพุทธกาลท่านสอนเรื่องภาวนาเป็นสำคัญมากกว่าสิ่งอื่นใดสำหรับพระเรา พอบวชเข้ามาแล้วก็สอนว่า รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสหาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาวชิวํ อุตฺสาโท กรณียํ บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปเที่ยวอยู่ตามรุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขาตามถ้ำเงือกผา ป่าช้าป่ารกชัฏ และจงทำความอุตสาหะพยายามบำเพ็ญอยู่ในสถานทีนั้น ๆ ตลอดชีวิตเถิด นี่คือโล่งออกจากอารมณ์เครื่องเศร้าหมองและเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ใจ ให้อยู่ห่างไกลจากสิ่งเหล่านี้

เพราะการอยู่ในป่าในเขา ป่าเป็นป่าไม้ไม่ได้เหมือนป่าคน ป่าคนนี่รกรุงรังไปด้วยความยุ่งเหยิงวุ่นวาย เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้กันตลอด นี่คือป่าคน แต่ป่าไม้ใบหญ้าที่เราไปอาศัยอยู่ในที่สงบสงัดเช่นนั้นไม่เป็นภัย ยิ่งเป็นที่รื่นเริงสำหรับท่านผู้บำเพ็ญภาวนา *ใจจึงมีเวลาสงบได้ด้วยไม่มีอารมณ์ภายนอกครอบงำ* ใจเมื่อมีความสงบแล้วย่อมเห็นผลทางการภาวนาขึ้นมา จิตใจเริ่มไหวตัวขึ้นมาสู่ความสงบร่มเย็น และเริ่มไหวตัวขึ้นมาสู่ความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นภายในจิตใจของตน ที่ได้เพียงความสงบเท่านั้น ก็เป็นต้นทุนได้พอสมควรอยู่แล้ว นี่คือเรือนใจของพระ ได้แก่ความสงบของจิตตภาวนา ที่บำเพ็ญอยู่โดยสม่ำเสมอ

งานของพระคืองานเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา นี่เรียกว่างานของพระในครั้ง พุทธกาล ไม่มีงานใดงานอื่นเข้ามาเคลือบแฝงเหมือนอย่างทุกวันนี้ ซึ่งไปที่ไหนมีแต่ งานของกิเลสตีตลาดลาดเลาไปหมด ไม่ว่าในวัดในวาในพระในเณร มีแต่กิเลสเข้าไปตี ตลาดแหลกเหลวหมด พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ไปอยู่ในป่า มันกลับเข้าไปอยู่ในบ้าน เสีย พระพุทธเจ้าไล่ออกให้ปราศจากอารมณ์สิ่งก่อกวนต่าง ๆ มันกลับไปกว้าหา อารมณ์เข้ามาเผาตัวเองเสีย เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนี้

จึงต้องให้หลักเร้นเข้าไปอยู่ในสถานที่สงบสงัด บำเพ็ญเพียร เดินจงกรม นั่ง สมาธิภาวนา นี่คือนิเวศน์ของพระผู้ชำระกิเลสโดยแท้ตามทางของพระพุทธเจ้าที่ทรง บำเพ็ญมาแล้วตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นท่านจึงถืองานนี้เป็นสำคัญใน การสั่งสอนพระ สั่งสอนเพื่อความสงบร่มเย็น พอมีพระเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าในสถานที่ ไต่ก็ถาม พระองค์จะทรงรับสั่งทันทีว่า เป็นอย่างไรไปอยู่สถานที่นั้นเป็นอย่างไร สถานที่ นั้นเป็นอย่างไร คำว่าสถานที่นั้น ๆ นั้นหมายถึงป่าถึงเขาถึงถ้ำเงี้ยวผา ป่าช้า ป่ารกชัฏ ต่างหาก ไม่ได้หมายถึงที่ธรรมดา

ไปอยู่ในสถานที่นั้นจิตเป็นอย่างไร หมายถึงว่าสงบหรือไม่สงบเล็กน้อยเพียงไร ปัญญาก้าวไปถึงขั้นไหน แก้กิเลสได้เพียงใดแล้วโดยลำดับลำดับ รับสั่งถามองค์ใดก็ถาม แบบเดียวกัน ท่านไม่ได้ถามว่าเป็นอย่างไร ไปอยู่ที่นั่นสร้างศาลาหลังใหญ่ได้ก็หลัง แห้งภู เขาทั้งลูกได้ใหม่ สร้างกุฏิก็หลังแข็งดินฟ้าอากาศได้ใหม่ ดินฟ้าอากาศกว้างขวางมาก กุฏิเราจะเพียงพอสูกันได้ใหม่ ท่านไม่ได้ถามอย่างนั้น ท่านถามแต่ว่าเป็นอย่างไรนั่งสมาธิ ภาวนา เรื่องมรรคเรื่องผลเป็นอย่างไร ท่านถามอย่างนี้ เพราะฉะนั้นพระในครั้งพุทธกาล ท่านถึงเป็นผู้ตัดดวงเอามรรคผลนิพพานตลอดมา ในสถานที่เดินจงกรมนั่งสมาธิ ภาวนา ในป่าในเขา ตามถ้ำเงี้ยวผา นี่คือนิเวศน์ของพระของท่านผู้บำเพ็ญ เพื่อจะทรง มรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ เหมือนครั้งพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่

เพราะคำว่ามรรคผลนิพพานกับกิเลสอยู่นั้นอยู่ในฉากเดียวกัน คือหัวใจดวงเดียวกัน กิเลสก็อาศัยใจดวงนั้นอยู่ ย้ายตีแหลกจิตใจตลอดเวลาให้ความทุกข์ความเดือดร้อน เพราะกิเลส ธรรมก็อยู่ในสถานที่นั้น บำเพ็ญให้เป็นความสงบร่มเย็นขึ้นภายในจิตใจ ของตน จึงเป็นความสว่างกระจ่างแจ้งกำจัดกิเลสออกจากใจโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งถึง วิมุตติหลุดพ้นก็เกิดขึ้นจากใจของเรา เป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกัน

เพราะฉะนั้นในครั้งนั้นกับครั้งนี้จึงไม่มีอะไรแปลกกันเรื่องมรรคผลนิพพาน สำหรับผู้ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติอยู่แล้ว จึงขอให้ลูกหลานทั้งหลายได้ตั้งหน้าตั้ง ตาปฏิบัติ เพื่อเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ด้วยมรรคด้วยผลที่ตนบำเพ็ญมา ตาม

ป่าตามเขาตามถ้ำเงี้ยวผา ป่าช้าที่ไหน ๆ ก็ตามอันเป็นที่สงบสงัด นี่คืองานของพระ
โดยแท้

งานที่ทำอยู่ทุกวันนี้เป็นงานของกิเลสเข้าติดลาดในวัดในวาในพระในเณร แต่เรา
ไม่รู้ ทำที่ไหนก็เก้ทรูหრაฟูฟา ทำแข่งบ้านแข่งเมืองเขา ประสาอิฐ ปูน หิน ทราย เหล็ก
หลา มั่นวิเศษวิโสอะไร สิ่งเหล่านี้อยู่ที่ไหนก็มี เต็มบ้านเต็มเมืองมีแต่สิ่งเหล่านี้ ไม่เห็น
ใครได้รับความวิเศษวิโสจากมัน นอกจากรับความทุกข์มากขึ้นตามทีความ
ทะเยอทะยาน ขวนขวายสิ่งเหล่านี้มาเผาตัวเองเท่านั้น ไม่เห็นมีความเลิศเลอประการใด
เลย ที่เราเป็นนักบวชจะไปสนใจกับเรื่องเหล่านี้เหมือนโลกเขา ศาสนากับโลกก็ไม่ผิด
กัน

ถ้าอยากให้ผิดกัน พระก็เป็นเพศที่ต่างจากฆราวาสแล้ว หน้าที่การงานของพระ
ความคิดความอ่านไตร่ตรองของพระ ต้องให้เป็นเรื่องของอรรถของธรรมแฝงอยู่ในหัว
ใจของพระตลอดไป นี่เรียกว่างานของพระ เป็นงานชำระสะสางกิเลส จิตกับสติติดแนบ
กันอยู่ตลอดเวลาไม่ห่างเหินกัน คิดไปเรื่องใดสติตามติดกันไปตลอด ยับยั้งกันไว้ หัก
ห้ามกันไว้ หลายครั้งหลายหนจิตก็เข้าสู่ความสงบได้เองไม่ต้องพึ่งฝ่าฝืน เพราะอำนาจ
แห่งสติธรรม ปัญญาธรรมตามต้อนมันอยู่ตลอดเวลา จากนั้นก็ได้รับความสงบเย็นใจ
ขึ้นมา เพราะการรักษาใจ ชำระใจ

นี่การปฏิบัติต้องปฏิบัติอย่างนั้นถึงจะเห็นมรรคเห็นผล ถ้าไม่ปฏิบัติอย่างนั้นแล้ว
แม้จะเกาะชายจีวรพระพุทธเจ้าอยู่ ก็ไม่มีหวังที่จะได้บรรลุมรรคผลนิพพานเลย เพราะ
ทางเดินของพระพุทธเจ้า ของพระสงฆ์สาวกท่าน ท่านเดินเพื่อชำระกิเลส ด้วยสติธรรม
ปัญญาธรรม วิริยธรรม โดยถ่ายเดียวเท่านั้น เราเดินร่นกระวนกระวายไปหาเรื่องของ
โลกของสงสารก็เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้เรา สุดท้ายวัดกับบ้านก็ไม่ผิดกัน วดกับบ้าน
หฺรหฺรฟูฟาเหมือนกันหมด แต่ดูธรรมในใจของพระเหมือนขี้หมูราขี้หมาแห้ง ไม่มี
อะไรติดจิตติดใจบ้างเลยขึ้นชื่อว่าธรรม

มีแต่ความโลภเต็มหัวใจ ราคะตัณหาเต็มหัวใจ ความโกรธความแค้นซึ่งติดตาม
กันมาก็เต็มหัวใจ หาวันที่จะชำระสะสางจิตใจของตนไม่มี มีแต่กวนหากิเลสความโลภ
ราคะตัณหา ความรำคาญความรวยเหมือนโลกเขาเข้ามาเผาหัวใจตลอดเวลา วดกับบ้านก็ไม่
มีอะไรผิดกัน ประชาชนกับพระก็ไม่ผิดกัน เพราะความรู้ความเห็นความขวนขวาย
ความดีความดีน เพื่อโลกเพื่อกิเลสตัณหาเป็นอันเดียวกัน ผลจึงได้เป็นกองทุกข์
เหมือนกันหมด

ถ้าหากว่ากิเลสได้เข้าไปติดลาดตรงไหนแล้วไม่มีความหมาย วัดไม่มีความหมาย
วัดกลายเป็นส้วมเป็นถานของกิเลสไปแล้ว พระเณรเราก็กายเป็นส้วมเป็นถานของ

กิเลสให้มันถ่วงลงในขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ขี้ระแคะตัณหา ถ่วงอยู่ในหัวใจตลอดเวลา ใจของพระของเณรตลอดกิริยามารยาท เลยกลายเป็นส่วนเป็นถ่านของกิเลสไปหมด โดยไม่รู้ตัว ดีไม่ดียังภาคภูมิใจตัวอีกด้วย ว่าได้สร้างวัดสร้างวาหุหระาไฟฟ้า เป็นศักดิ์ศรี ตีงาม เป็นที่เกรงขามไปเสียแล้ว เกรงขามขี้หมาอะไรประสาอิฐประสาปูนหินทราย

อะไรจะเลิศยิ่งกว่าธรรมในหัวใจ ขอให้ธรรมในหัวใจได้ปรากฏขึ้นเถิด ตั้งแต่เริ่มสมาธิขึ้นมาเท่านั้น จะสว่างขึ้นมาภายในใจทันที แล้วปล่อยวางความยุ่งเหยิงวุ่นวายเข้ามาเป็นลำดับ ยิ่งปัญญาได้มีความทะลุปรุโปร่ง พิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแตกกระจายกระจายออกไปจากหัวใจแล้ว กิเลสก็แตกก็พังไปจากหัวใจเช่นเดียวกัน ความสว่างกระจ่างแจ้งของธรรมก็ปรากฏขึ้นมา ๆ ยิ่งเห็นความอัศจรรย์ของธรรมเกิดขึ้นภายในใจแล้วสลัดสิ่งภายนอกที่เป็นโลกามิสออกได้โดยลำดับลำดับตา จนกระทั่งสลัดออกได้หมดภายในจิตใจไม่มีเหลือเลย นั่นแหละคือธรรมสว่างเลิศโลกเลิศสงสาร ท่านเรียกว่าโลกุตระจิต โลกุตระธรรม คือจิตเหนือโลก ธรรมเหนือโลก

คำว่าโลกนี้อยู่ในแดนสมมุติทั้งหมด แต่ธรรมก็ดี จิตที่บริสุทธิ์ด้วยธรรมก็ดี เป็นจิตที่เหนือโลก เป็นธรรมที่เหนือโลก ธรรมเหล่านี้แล จิตเหล่านี้แล ที่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่านครองไว้ตลอดมา เป็นสรณะของพวกเราว่า พุทธ ธรรม สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ คือธรรมประเภทนี้แลครองใจท่าน เลิศเลอไม่มีสิ่งใดเหมือนเลย เพราะฉะนั้นท่านมองเห็นพวกเราจึงเป็นเหมือนกับมองดูภูเขาทั้งลูก มันมืดตื้อไปหมด กับความสว่างกระจ่างแจ้งที่เลิศเลอสุดความคิดความคาดคะเนไหน ๆ นั่นมันมืดกันมาก นี่ละพระพุทธเจ้าท่านครองธรรมประเภทนี้ พระอรหันต์ท่านครองธรรมประเภทนี้ในหัวใจ ใจของท่านสว่างกระจ่างแจ้งครอบโลกธาตุ

ความสว่างของธรรมกับความสว่างแห่งดินฟ้าอากาศนี้มืดกัน ความสว่างดินฟ้าอากาศนี้เป็นความสว่างที่หายากมากที่สุด เมื่อเทียบกับความสว่างแห่งธรรมที่บริสุทธิ์ภายในใจแล้ว มืดกันเลยโลกเลยสงสารไป เราเอามาเทียบชั่ง ไม่อย่างนั้นจะเรียกว่าธรรมเลิศเลอได้อย่างไร หากว่าความสว่างของธรรมกับความสว่างของอากาศไม่มืดกันแล้ว อะไรจะเลิศเลอกว่ากัน ความสว่างของธรรมเป็นสิ่งที่เลิศเลอคาดไม่ถึง จะรู้ได้เฉพาะผู้ครองธรรมประเภทนั้นเท่านั้น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านครองธรรมประเภทนี้แล กระจ่างแจ้งอยู่ในหัวใจ

ความสว่างของจิต ความสว่างของธรรมนี้ไม่มีสิ่งใดปิดบังลี้ลับ เป็นต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศ อะไรปิดไม่ได้ ทะลุหมดจึงเรียกว่า สุญญโต โลกั อเวกขสสุ โมฆราช สทา สโต ดูก่อนโมฆราช เธอจึงเป็นผู้มีสติ ดูโลกให้เห็นเป็นของว่างเปล่า ถอนอัตตานุ

ทฤษฎีที่สำคัญว่าตนว่าตัวเสียได้ พญามัจจุราชจะตามไม่ทัน คือโลกเป็นของว่างเปล่าใน หัวใจของผู้สิ้นกิเลส ไม่มีอะไรขึ้นชื่อว่าสมมุติแม้เม็ดหินเม็ดทรายเข้าไปเจือปนเลย

นั่นเป็นความสว่างของจิตที่พ้นแล้วจากโลกสมมุตินี้ นั่นแลเป็นจิตที่อัศจรรย์เลิศ โลก คาดไม่ได้ คิดไม่ถึง นอกจากผู้ครองธรรมประเภทนั้นโดยถ่ายเดียวเท่านั้น จะรู้ได้ เข้าใจกันได้ทุก ๆ ราย ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ไม่ว่าพระสาวกของพระพุทธเจ้า พระองค์ใดก็ตาม เมื่อครองธรรมประเภทนี้แล้วเข้าใจกันหมด ทั่วแดนโลกธาตุเป็น เหมือนกันหมด แต่จะนำมาพูดคาดโน้นคาดนี้กับโลกสมมุตินี้มันคาดยาก เพราะไม่ เหมือนเลย ฟังแต่ว่าไม่เหมือนเลยห่างกันขนาดไหน นั่นละความสว่างของธรรม

ถ้าพูดถึงเรื่องว่าความสุขของจิตที่บริสุทธิ์นั้นก็เหมือนกันอีก เทียบไม่ได้ เลยสุขที่ โลกสงสารในสมมุตินี้เสวยกันเสียทุกอย่าง ไม่มีอะไรเหมือนธรรมชาติที่บริสุทธิ์ พุทโธ ธรรมทั้งดวงนั้นได้เลย นี่ละผลแห่งการปฏิบัติธรรม พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน สัตว์โลกเรื่อยมาเป็นขัณฐิมา เหมาะสมกับการชำระกิเลส เหมาะสมกับการที่จะบรรลุ มรรคผลนิพพานด้วยการปฏิบัติของตน ด้วยทั่วถึงกัน ตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้ ไม่มีคำ ว่าเรียกว่าแหลม

ศาสนาเรียวแหลมนั้นหมายถึงกิเลสมันหลอกลวงหัวใจโลก สิ่งที่ไม่เรียวแหลมก็ คือกิเลส ทวีความรุนแรงขึ้นเป็นลำดับ โลกยิ่งมีความเดือดร้อนมาก นี่คือการไม่เรียว แหลมของกิเลส แต่มันไม่บอกว่ามันไม่เรียวแหลม มันบอกศาสนาต่างหากว่าเรียว แหลม แล้วให้หมุนตัวมาหาความสมบูรณ์ของมัน ความโลภก็สมบูรณ์ ความโกรธ สมบูรณ์ ราคะตัณหาสมบูรณ์ ความทุกข์น้อยใหญ่สมบูรณ์เต็มหัวใจของสัตว์โลกทุก ๆ ดวงไปเลย นี่กิเลสไม่บอก ความสมบูรณ์แบบนี้กิเลสไม่บอก กลัวโลกทั้งหลายจะกลัว จะขยะแขยง จะไม่ติดพันกับมัน มันจึงไปตำหนิศาสนาซึ่งเป็นของเลิศเลอว่าเป็นของ เลวของร้าย เป็นของครีของล้ำสมัยไปเสีย นี่คือการกลายของกิเลสหลอกลวงสัตว์โลก ขอให้พี่น้องชาวพุทธทั้งหลายจงจำเอาไว้

การปฏิบัติธรรมเราได้ปฏิบัติมาเต็มกำลังความสามารถของเรา นับตั้งแต่วันเริ่ม ออกปฏิบัติกำจัดกิเลส เอาจริงเอาจังเอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย ความหนักกับการฆ่า กิเลสนี้ ไม่มีงานใดที่หนักมากยิ่งขึ้นกว่างานการฆ่ากิเลสนี้เลย เพราะเราเคยเป็นฆราวาสมา ก็ ๒๐ ปีเต็ม ผ่านงานของโลกของสงสารมา บางงานก็เหมือนกับว่าจะเหลือกำลัง คือ หนักมาก แต่เมื่อมาเทียบแล้วไม่มีงานใดที่จะหนักมากยิ่งขึ้นกว่างานฆ่ากิเลสนี้เลย เพราะ งานเหล่านั้นแม้จะหนักมากเราก็ไม่เคยได้สละชีวิตจิตใจกับงานนั้น ๆ เลย แต่งานฆ่า กิเลสนี้เราได้สละเป็นพื้นฐานมาเรื่อย ๆ

พอถึงขั้นที่จะพัดกันเต็มเหนี่ยวนี้ชีวิตไม่มีความหมาย เอาตายก็ตาย กิเลสไม่ตาย เราตายเท่านั้น นี่พัดกันเลยแบบความเสียสละชีวิตเรื่อยมา แล้วผลก็ปรากฏขึ้นโดยลำดับลำดับ จากความเพียรของเราที่เอาจริงเอาจัง สมมติไม่เคยมีก็ปรากฏขึ้นที่ใจ กระจางแจ่มขึ้นโดยลำดับ ปัญญาไม่เคยมีก็กระจางแจ่มขึ้นที่หัวใจของเราเป็นลำดับลำดับ จนกระทั่งสว่างโร้หมดไม่มีกิเลสตัวใดตกค้างอยู่ในหัวใจเลย ขาดสะบั้นลงไปหมด เป็นจิตที่สว่างกระจางแจ่มพ้นจากสมมุติโดยประการทั้งปวง นี่สมมักสมหมายที่ความเสียสละ ความเอาจริงเอาจังของเรา

เพราะฉะนั้นเราจึงกล่าวพูดทุกอย่าง ไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน เพราะได้รู้อย่างนั้นจริง ๆ เช่นเดียวกับกิเลสในหัวใจของเรา เวลาหนาแน่นก็ประจักษ์อยู่กับความหนาแน่นของกิเลส เวลาชำระมันลงได้มากน้อย ก็รู้ว่าชำระลงได้มากน้อย จิตใจเบาขึ้นโดยลำดับก็รู้ จนกระทั่งจิตใจมีความสว่างกระจางแจ่มขึ้นมา สติปัญญาเกรียงไกรมีความรวดเร็วทันกับกิเลส ว่ากิเลสไปโดยลำดับลำดับ จนกระทั่งกิเลสผ่านมาในสติปัญญาประเภทนี้ไม่ได้ ขาดสะบั้นไปทันทีทันใด ก็ปรากฏขึ้นที่ใจของเรา ๆ

ผลก็เห็นมาประจักษ์ตามธรรมชาติของพระพุทธเจ้าที่ท่านชี้แสดงบอกตลอดมา จนกระทั่งกระจางแจ่มเต็มหัวใจแล้ว ไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า เพราะเป็นของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ไม่มีความสะทกสะท้านในความจริงที่ตนได้รู้ได้เห็นแล้วนี้ จะพูดให้ใครฟังใครจะเชื่อก็ตามไม่เชื่อก็ตาม เราไม่มีคำว่าได้ว่าเสียอยู่กับการพูดและการไม่พูดนั้นเลย เพราะเป็นหลักธรรมชาติที่ตายตัวแล้ว หลุดพ้นจากสมมุติโดยประการทั้งปวงไปแล้ว จะนำมาพูดหรือไม่นำมาพูดก็เท่าเดิม ส่วนที่จะได้จะเสียนั้นก็อยู่กับผู้ฟังต่างหาก

ถ้าผู้ฟังมีความเชื่อความเคารพนับถือต่อศาสนธรรมว่าเป็นของจริงโดยแท้แล้ว ผู้ฟังนั้นจะเชื่อตามเหตุตามผลที่แสดงหนักเบาเล็กน้อยในผลที่ดีซึ่งได้รับมาของผู้แสดง ผลก็ปรากฏเป็นคุณค่าขึ้นมาแก่จิตใจของผู้ฟัง จะด้วยความเชื่อความเลื่อมใสแล้วนั้นเป็นลำดับลำดับ แต่ผู้ฟังไม่เกิดความเชื่อความเลื่อมใส ถือว่าเป็นการโ้การอดไม่ยอมรับแล้ว ผลเสียหายก็เกิดขึ้นจากผู้ฟัง

เพราะฉะนั้นการพูดออกมานี้จะมีผลสองอย่าง คือมีผลทางดีแก่ผู้ฟัง ยอมรับความจริงของพระพุทธเจ้า นี่ประการหนึ่ง ผลเสียจะมีแก่ผู้ฟังแล้วไม่ยอมรับ ไม่เชื่อว่าเป็นไปได้อย่างนั้น ความไม่เชื่อนี้ก็เป็นเรื่องอกุศลฝังจิตใจ ผลปรากฏเป็นความเสียหายแก่ผู้ฟัง นี่สำหรับผู้ฟังมีผลอยู่สองอย่าง คือผลได้ผลเสีย แต่สำหรับผู้พูด จะพูดหรือไม่พูดก็คือจิตดวงนั้นธรรมดวงนั้น พูดออกมาไม่พูดออกมาก็ไม่มีคำว่าได้ว่าเสีย การพูด

จึงไม่มีคำว่าได้ว่าเสีย พุดออกมาตามความหนักเบาเล็กน้อยที่ผู้ได้ยินได้ฟังจะได้รับประโยชน์แค่ไหน ตามกำลังความสามารถของตนเท่านั้น

นี่จึงกล่าวหาญชาญชัยไม่มีความสะทกสะท้านในธรรมที่กล่าวมาแล้วนี้ เพราะเห็นประจักษ์ใจมาเป็นลำดับ ตั้งแต่ขั้นกิเลสลูกกลม กิเลสผาดโผนโจนทะยาน สู้มันไม่ได้ น้ำตาร่วงก็ประจักษ์ในหัวใจของเรา เวลาสู้มันได้โดยลำดับ ๆ จนกระทั่งกิเลสตัวไหนเก่งให้มา เพราะสติปัญญาเกรียงไกรพอแล้ว กิเลสผ่านมานี้ขาดสะบั้นทันที ๆ ด้วยอำนาจของสติปัญญาที่เกรียงไกรสุดยอดแล้วก็ประจักษ์กับใจของเรา ๆ มาเป็นลำดับ จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจไม่มีสิ่งใดเหลือเลยก็ประจักษ์กับใจของเรา

สิ่งที่เกี่ยวข้องกับกิเลสที่เรารู้ประจักษ์ใจของเราคืออะไร คือ นรก เปรต อสุรกาย บุญ บาป เทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม มีหรือไม่มีพระพุทธเจ้าท่านสอนว่าอย่างไร ยอมรับ กราบอย่างราบเรียบหาที่ค้ำไม่ได้ เพราะสิ่งเหล่านี้มีมากก็กัปกัปปันไม่ถ้วนแล้ว มีมาดั้งเดิม พระพุทธเจ้าองค์ใดมาตรัสรู้ก็มารู้เห็นสิ่งเหล่านี้ นอกจากเห็นกิเลสฆ่ากิเลสจากพระทัยของท่านแล้ว ก็มารู้เห็นที่สิ่งเกี่ยวข้องกันกับความรู้ที่จะควรรู้ควรเห็นนี้เหมือนกันหมด

เพราะฉะนั้นการแสดงธรรมสอนธรรมแก่โลก ท่านจึงต้องสอนตามหลักความจริงว่าบาปมี เพราะบาปมีมาดั้งเดิมมาแต่กาลไหน ๆ บุญมี บุญเคยมีมาดั้งเดิม ตั้งแต่กาลไหน ๆ นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี ยอมรับว่ามีมาตั้งแต่กาลไหน ๆ แล้วเมื่อความรู้ความเห็นซึ่งหยั่งเข้าไปสู่จุดเดียวกันแล้ว เห็นอย่างเดียวกันแล้ว จะเอาอะไรมาค้ำกัน เห็นก็เห็นอย่างกระจ่างแจ้งไม่สงสัย รู้อย่างกระจ่างแจ้งอย่างอาจหาญชาญชัยตามความจริงที่มีอยู่นั้น เวลานั้นมาพูดจะสะทกสะท้านที่ไหน

ใครจะเชื่อก็ตามไม่เชื่อก็ตาม ความรู้ความเห็นความเป็นนี้ไม่ได้คลาดเคลื่อนจากหลักความจริงไปเลย เป็นความจริงล้วน ๆ จึงได้กล่าวหาญพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง อย่าพากันกล่าวหาญต่อบาปหนา พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอกทุก ๆ พระองค์ สอนว่าบาปมี อย่าทำบาป บุญมี ให้สร้างคุณงามความดีเพื่อบุญเพื่อกุศล นรกมี อย่ากล่าวหาญชาญชัยต่อสุ์พระพุทธเจ้า อวดดีบอวดดีเก่งกว่าพระพุทธเจ้า ไปบล้างว่านรกไม่มี ตายแล้วจะจมลงทันทีทันใด

ถ้าใครอาจหาญชาญชัยต่อพระพุทธเจ้า กล่าวบล้างว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี ผู้นั้นแลคือผู้หมดคุณค่าแล้ว ทั้ง ๆ ที่ลมหายใจยังฟอด ๆ อยู่นั้นแล พอลมหายใจขาดแล้วจะติดฝั่งทันที ไม่ได้มีคำว่าไถ่ล้าไถล จากนั้นถึงแดนนรกก็กิโลกี่เส้นก็ว่าไม่เคยมี พอลมหายใจขาดสะบั้นลงไป กรรมที่ทำชั่วช้ำลามกทั้งในที่ลับทั้งในที่แจ้ง เป็น

กรรมโดยแท้ ไม่มีที่ลับที่แจ้ง มันแจ้งขาวดาวกระจ่างอยู่ในใจของผู้ทำนั้นแล เมื่อทำลงไปแล้วจึงไม่ขึ้นอยู่กับว่าที่ลับที่แจ้ง

ใครรอดติบอดีตว่าทำที่แจ้งคนเห็น ไปลอบ ๆ มอง ๆ ทำในที่ลับ แต่การทำของตัวเองเจ้าของรู้เต็มหัวใจอยู่ตลอดเวลา นี่คือความจริงแท้ จะทำในที่แจ้งที่ลับก็คือการทำบาปทำบุญอันเดียวกัน เป็นผลเสมอกันไม่มีลำเอียง ใครกล้าหาญชาญชัยลบล้างว่าบาปไม่มีบุญไม่มี นรกไม่มีสวรรค์ไม่มี คือผู้นั้นแลเป็นผู้ลบล้างตัวเอง สังหารตัวเองให้ฉิบหายวายปวงไปตั้งแต่ชีวิตยังมีอยู่

เราเป็นลูกชาวพุทธเชื่อศาสตาดองค์เอกจะเป็นสิริมงคลแก่เรา ถึงอยากทำบาปก็อย่าทำ การทำบาปนี้ทำด้วยความอยาก แต่ว่าตกรนรกแล้วไม่ได้อยากก็ตามตงเอง เพราะความอยากนี้ใส่เข้าไปให้ทำบาปแล้วก็ตงเอง ๆ ไม่มีคำว่าลำเอียง หลุมไหนก็ตามนรกเป็นชั้น ๆ ภูมิ ๆ ท่านกล่าวไว้ว่านรกมี ๒๕ หลุม หลุมที่เดือดที่สุดท่านก็กล่าวไว้ว่าเกิดขึ้นจากการทำกรรมที่หนักมากที่สุด คือฆ่าบิดาหนึ่ง ฆ่ามารดาหนึ่ง ฆ่าพระอรหันต์หนึ่ง ฆ่าพระปัจเจกพุทธเจ้าหนึ่ง ทำลายพระพุทธเจ้าแม่ไม่ตายก็ตามหนึ่ง ยุยงให้สงฆ์ที่มีความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน แตกกระจัดกระจายจากกันเป็นสองฝักสองฝ่ายหนึ่ง นี้เรียกว่าอนันตริยกรรม คือกรรมที่หนักมากที่สุดห้าประการนี้ ลงในนรกหลุมที่หนักมากที่สุด

ถัดจากนั้นก็ฆ่าสัตว์ที่มีบุญมีคุณ เช่น พวกวัวพวกควายที่เขาเลี้ยงมาตั้งแต่พ่อแต่แม่ปู่ย่าตายายของเรา ไถไร่ไถนาลากเข็นสิ่งต่าง ๆ มา เลี้ยงมาตั้งแต่พ่อแม่ปู่ย่าตายายของเรา แล้วเอาสัตว์เหล่านี้ไปฆ่า ท่านบอกว่าเป็นกรรมหนักรองกันที่กล่าวอนันตริยกรรมห้าประการนี้ แล้วก็มาตกรนรกหลุมถัดกันขึ้นมา ๆ เรื่อย ๆ จนกระทั่งพ้นจากนรก

คำว่าตกรนรกนั้นก็กัปก็กัลป์ กรรมหนักเท่าไรยิ่งตกรนาน ได้รับความทุกข์ความทรมาน ความทุกข์ในนรก ไฟในนรก ไม่ได้เหมือนไฟในเตาเรา ความร้อนของนรกไม่ได้เหมือนความร้อนที่เราถูกไฟเผา ยังร้อนมากกว่านั้นอีกเป็นไหน ๆ ทุกข์มากกว่าที่เราทุกข์อยู่เวลานี้เป็นไหน ๆ แต่ไม่ยอมให้ตาย ให้ทนทุกข์ทรมานอยู่นั้นก็กัปก็กัลป์ก็ทนกันอยู่นั้น นี่คือหลักความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงนำมาแสดงแก่โลกทั้งหลายด้วยความเมตตา เราอย่าไปลบล้างความเมตตาของพระพุทธเจ้าที่ทรงแสดง ปิดเราออกจากแดนนรก อย่ากล้าหาญชาญชัยไปต่อสู้พระพุทธเจ้าว่านรกไม่มี ๆ ตายแล้วเราจะเป็นผู้จมนพระพุทธเจ้าไม่ได้จมน

พระพุทธเจ้าพ้นแล้วจากแดนสมมุตินี้ เป็นแต่เพียงว่ามีพระเมตตาสั่งสอนพวกเราซึ่งอยู่ในแหล่งแห่งความสมมุติ อันเป็นแหล่งแห่งกองทุกข์ด้วยกัน ให้ได้หลีกเลี่ยงได้เว้น

จากสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ อย่าได้กล่าวหาญชาญชัยทำลงไป ความลุ่มจมจะมีแก่ผู้ไม่เชื่อนั้น แล นี้เรียกว่าสวากขาตธรรมท่านตรัสไว้ชอบแล้ว ที่นี้ประมวลเข้ามาเรายอมรับทุกประเภทที่พระองค์ทรงแสดงไว้แล้วตั้งแต่บาปแต่บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เทวบุตรเทวดา เปรต ฝี่ มี เรายอมรับร้อยเปอร์เซ็นต์ตั้งแต่ขณะที่กิเลสเปิดจากใจเท่านั้น สว่างจ้าขึ้นมาหมด ไม่เคยคาดเคยคิดเคยรู้เคยเห็นว่าจะรู้จะเห็น ก็เป็นขึ้นมาแบบอัศจรรย์ จึงได้อัศจรรย์ตัวเอง ว่าเรารู้ได้อย่างไรเห็นได้อย่างไร

จิตดวงนี้แลตั้งแต่กิเลสครอบงำอยู่ก็เหมือนคนตาบอด อะไรจะมีอยู่น้อย เพียงไรมันไม่เห็น สีแสงวัตถุต่าง ๆ ไม่มองเห็นแต่โดนเอา ๆ นี่จิตที่มีตบอดก็เหมือนกัน มีแต่โดนความทุกข์ความทรมาน โดนบาปโดนกรรมเรื่อยมา ครั้นบำเพ็ญมา ๆ ค่อยหูแจ่มตาสว่างออกไป ๆ สุดท้ายเปิดโล่งหมดทั่วแดนโลกธาตุ สว่างจ้าครอบโลกธาตุ เกิดความอัศจรรย์ในตัวเองว่ารู้ได้อย่างไรเห็นได้อย่างไร สิ่งที่ไม่เคยคาดเคยคิดเคยรู้เคยเห็น ก็เห็นก็เป็นขึ้นมาประจักษ์ใจ เพราะสิ่งเหล่านั้นมีอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงว่าตาเรามันหลับด้วยกิเลสปิดบังเท่านั้น พอเปิดตาคือกิเลสออกจากใจแล้วสว่างจ้าขึ้นมาก็ยอมรับ กราบพระพุทธเจ้าอย่างราบตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้

นี่เอาความจริงมาแสดงให้เห็นพี่น้องชาวสกลนครของเราฟัง สมกับว่าหลวงตาบ้วนนี้เป็นพระของพี่น้องชาวสกลนครเรา จึงมาเทศนาว่าการด้วยความเป็นกันเอง ด้วยความระลึกถึงบุญถึงคุณกับพี่น้องทั้งหลาย ซึ่งเราก็ไม่เคยแสดงอย่างเปิดเผยถึงกับเอาตัวออกยื่นอย่างนี้ เหมือนแสดงให้เห็นพี่น้องชาวจังหวัดสกลนครเราฟังเลย ที่อื่นเราก็พูดว่า บุญ บาป นรก สวรรค์ มี แต่เราไม่ได้ยื่น เราไม่ได้เอาตัวออกยื่น อันนี้ได้ออกยื่นเสียแล้ว ว่าเรารู้จริง ๆ เราเห็นจริง ๆ

พระพุทธเจ้าเราหายสงสัยทุกอย่างที่พระองค์ทรงแสดงไว้นี้ ไม่มีอะไรติดข้องภายในใจเลย กราบท่านอย่างราบ หากว่าผู้ใดจะมาตัดคอเราถ้าเชื่อตามพระพุทธเจ้าว่า บาป นรก สวรรค์มีแล้วจะตัดคอ เรายอมให้ตัดเลย แต่ความเชื่อที่ประจักษ์หัวใจนี้ไม่ยอมตัด เราจะตายทั้ง ๆ ที่คอขาดก็ไม่เสียชีวิต เพราะเราได้รับรู้ได้เห็นอย่างนั้นจริง ๆ

นี่ละศาสนาเปิดเผยมากก็กัปกี่กัลป์แล้วสอนชาวเราทั้งหลาย กิเลสมันก็ปิดมาก็กัปกี่กัลป์แล้ว ให้สัตว์ทั้งหลายลุ่มหลงกันไปตามมัน ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนมากมาย วันนี้จึงมาเปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ให้เชื่อเถิด ถ้าไม่ยอมจมให้เชื่อพระพุทธเจ้า ศาสนานี้เป็นศาสนาชั้นเอกไม่มีอะไรเหมือนแล้ว พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็น เป็นจิตที่บริสุทธิ์พุทธโธสว่างจ้าครอบโลกธาตุแล้ว จึงมองเห็นได้หมด เรียกว่าโลกวิทู เมื่อจิตได้เข้าถึงขั้นบริสุทธิ์พุทธโธแล้วจะสว่างจ้า แม้จะไม่ลึกซึ้งกว้างขวางเหมือนพระพุทธเจ้าก็ตาม

เปรียบต้นไม้พระพุทธเจ้าเปรียบเหมือนต้นไม้ที่มีใบหนา มีใบดกใบหนาชุ่มเย็น แผ่กระจายกิ่งก้านสาขาออกไปอย่างกว้างขวาง แต่ต้นไม้อื่น ๆ จะไม่กระจายกิ่งก้านสาขาออกไปกว้างขวางอย่างต้นไม้ของพระพุทธเจ้าก็ตาม แต่ก็เต็มกำลังแห่งกิ่งก้านสาขาของตนที่แผ่กิ่งก้านออกไปนั่นเอง นี่ความรู้ของพระพุทธเจ้าเหมือนกับต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านออกไปสุดแดนโลกธาตุสุดแดนสมมุติ แต่ความรู้ความเห็นของพระสาวก ผู้ที่มีความเชี่ยวชาญยังมีอีกก็ลดกันลงมา ๆ แต่จะปฏิเสธสิ่งเหล่านี้ปฏิเสธไม่ได้เลย ที่ว่าเหล่านี้ กระจ่างแจ้งด้วยกันหมด นอกจากท่านจะพูดหรือไม่พูดเท่านั้น

นี่เป็นโอกาสที่ได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพราะเกี่ยวกับเรื่องการช่วยชาติ แต่ก่อนเราไม่เคยพูด รู้ก็รู้ เห็นก็เห็น ประจักษ์มาตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ บนวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร เวลา ๕ หุ่่มเป่งพอดี ก็เลศตัวที่ปิดบังจิตใจไว้ให้มืดบอด ได้แตกกระจายออกจากใจในวันนั้น จิตใจได้สว่างจ้าขึ้นมาจนผิดคาดผิดหมาย อัจฉริยะตัวเอง โห เรารู้ได้ยังไงเห็นได้ยังไง คิดดูซิเราไม่เคยคิด ยังกลับมาอัจฉริยะตัวเอง โห เกิดมารู้ได้ยังไงเห็นได้ยังไง อัจฉริยะ น้ำตาร่วงเลย

คืนวันนั้นไม่ได้นอนทั้งคืน เพราะอัจฉริยะธรรมแดนพันทุกข์ กระจ่างแจ้งครอบโลกธาตุ ประจักษ์อยู่ในหัวใจซึ่งไม่เคยคาดเคยหมายว่าจะรู้จะเห็น ได้ปรากฏขึ้นอย่างเต็มหัวใจแล้วในคืนวันนั้น จนตลอดรุ่งไม่ยอมนอนเลย มีแต่ความอัจฉริยะ ชมความอัจฉริยะ ตื่นเต้น จากนั้นก็อัจฉริยะพระพุทธเจ้าว่าอุบัติขึ้นมาได้อย่างไร ขึ้นมาจากความหนาแน่นของกิเลสที่มันปิดบังหุ้มห่อไว้ขนาดนี้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้รับการศึกษาอบรมจากใครเลย อยู่ ๆ ก็โผล่ขึ้นมาได้ แล้วขึ้นมาได้อย่างไร ไ้อ้เรานี้ท่านสอนแทบเป็นแทบตายก็ตะเกียกตะกายมาถึงขนาดนี้ ยังมีผู้สอนเรา ท่านไม่มีผู้สอนท่านอุบัติขึ้นมาได้อย่างไร

ทั้ง ๆ ที่ก็ทราบที่พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ต้องเป็นสยัมภู คือรู้เองเห็นเอง ขวนขวายเอง ไม่ต้องมีใครมาสั่งสอนอบรม ต้องรู้ขึ้นเองอย่างนี้ด้วยกันทุก ๆ พระองค์ก็ตาม แต่ก็อัจฉริยะที่ว่าโผล่ขึ้นมาได้อย่างไร ๆ เมื่อเทียบกับเราที่ได้รับการอบรมแนะนำสั่งสอนจากครูจากอาจารย์จากธรรมของท่านเรื่อยมา ยังหาทางออกไม่ได้ จะเป็นจะตายกับกิเลสไม่รู้กี่ครั้งก็หน ถึงขนาดน้ำตาร่วงอยู่ในกุหาสู่มันไม่ได้ เราก็ได้เห็นประจักษ์ในหัวใจของเรา

ที่นี้เวลาปรากฏขึ้นมาด้วยความอัจฉริยะที่หัวใจนี้ก็เหมือนกันอีก ไม่เคยคาดเคยหมายได้ปรากฏขึ้นมา อัจฉริยะตัวเองก็อัจฉริยะ เพราะไม่เคยคาดเคยคิด สว่างจ้า โถ ความรู้ประเภทนี้ใครจะรู้ได้เห็นได้ แนะนำสั่งสอนใครเขาก็จะหาว่าบ้าไปหมด เพราะความรู้ประเภทนี้ไม่มีใครสามารถจะครองได้รู้ได้เห็นได้เลย ประหนึ่งว่าเป็นความ

รู้ความเห็นความเป็นที่สุวิสัยของโลกจะรู้ได้เห็นได้ เกิดความท้อใจ จะสอนใครบอก ใครเขาก็จะหาว่าบ้าไปหมด แล้วอยู่คนเดียวกินคนเดียวพอถึงวันตายแล้วเท่านั้น ก็นำจะพอกับความเป็นอยู่ของเราแล้ว จะวิ่งเต้นชวนขายสอนผู้ใดเขาจะหาว่าบ้าไปหมด เพราะมันหนาแน่นขนาดนั้น ก็เลยปิดบังหัวใจสัตว์โลก

ครั้นพิจารณาไปพิจารณามาย้อนหน້ย้อนหลังก็ทำให้เกิดความสะดุ้งขึ้นมาว่า ก็เมื่อว่าสุวิสัยของโลกของสงสารจะรู้ได้เห็นได้แล้ว เราเป็นเทวบุตรเทวดามาจากไหน เราก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งเหมือนกันกับโลกทั่ว ๆ ไป ทำไมเราจึงรู้ได้เห็นได้อย่างนี้ รู้ได้เพราะเหตุใด เมื่อว่าเพราะเหตุใด มันก็วิ่งถึงแนวทางดำเนินมา คือสวากขาตธรรม พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ดำเนินมาจากนั้น ๆ เป็นลำดับลำดับ เดินมาก้าวมาด้วยการอบรมภาวนา เริ่มต้นตั้งแต่ศีลก็รักษาด้วยดีมาโดยลำดับ แล้วสมาธิก็อบรมมาโดยลำดับ ค่อยเห็นขึ้นมา ๆ ถึงขั้นปัญญา จนกระทั่งถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้น นี่คือทางเดินเข้ามาสู่ธรรมประเภทเลิศเลอนี้

เมื่อเป็นอย่างนั้นทำไมเขาจะไม่รู้เมื่อมีทางเดินเข้ามาได้ ถึงจะไม่มากก็รู้ได้ ก็ลงใจ อ้อพอมีทางมาได้ ถึงจะไม่ได้มากก็ตามก็มีได้ ๆ ได้มากได้น้อยก็เอา เพราะมีทางเดินเข้ามา ธรรมท่านประกาศสอนไว้เป็นทางเดินเข้ามาเพื่อมรรคผลนิพพานและธรรมชาติที่เลิศเลอนี้ ผู้ปฏิบัติตามจะต้องรู้ต้องเห็นไม่มากก็น้อย นี่จึงลงใจ จากนั้นมาจึงได้อบรมแนะนำสั่งสอนเพื่อนฝูงเรื่อยมาจนกระทั่งประชาชนทั่วไปอย่างทุกวันนี้ นี่ละเรื่องปลงใจที่จะสอน

ถึงขนาดนั้นละธรรมประเภทนี้ เป็นยังงิฟิงซิ ถึงขนาดท้อใจไม่ยอมพูดให้ใครฟัง เพราะเลยทุกสิ่งทุกอย่างไปเสีย ว่าอัศจรรย์ก็เลยอัศจรรย์ เลิศก็เลยเลิศไปเสีย ไม่มีใครจะรู้ได้เห็นได้ สอนใครเขาก็จะหาว่าบ้าไปหมด อยู่เสียลำพังพอถึงวันแล้วตายไปเสียเท่านั้น ดีกว่าที่จะไปกังวลสอนใครให้เขาหาว่าบ้าทั้งบ้านทั้งเมือง ถึงขนาดนั้น เป็นยังงิธรรมอัศจรรย์ใหม่พิจารณาซิ

นี่ละธรรมของศาสนาพุทธเราเป็นอย่างนี้ เมื่อปฏิบัติแล้วกระจ่างขึ้นที่ใจนี้เป็นปัจจุบัน พระพุทธเจ้านิพพานก็ปีก็เดือนไม่มีความหมายอะไรเลย เพราะสอนไว้แล้ว โดยถูกต้องตามหลักความจริง หลักความจริงไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา ขอให้ดำเนินไปตามนั้นก็รู้เห็นเป็นลำดับลำดับไป พอกระจ่างขึ้นมาภายในหัวใจเต็มดวงแล้ว ประหนึ่งว่าพระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้านี้เลย เพราะอะไร จึงได้นำออกมาพูด โดยเราที่ไม่เคยคาดเคยหมายว่า พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เราเคยระลึกติดจิตติดใจมาตั้งแต่เราเริ่มรู้เพียงสภาวะถือพุทธศาสนา มาให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ทั้งสามรัตนันนี้เข้าสู่ภายในใจเสมอ แต่เมื่อเวลาได้เป็นเข้ามาภายในจิตใจแล้ว ความคิด

อย่างฝังใจเหล่านี้หายหน้าไปหมดเลย พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร

นี่เวลาปรากฏ ธรรมประเภทนี้เป็นธรรมแห่งเดียวกันเลย เป็นธรรมชาติ เทียบกับน้ำมหาสมุทรทะเลหลวง ซึ่งเป็นที่ไหลรวมลงแห่งแม่น้ำสายต่าง ๆ สายใดก็ตาม เมื่อไหลลงสู่มหาสมุทรทะเลหลวงแล้ว เป็นแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงอันเดียวกัน เราจะแยกว่าเป็นแม่น้ำสายนั้นสายนี้ไม่ได้ นี่ก็เหมือนกันท่านผู้บำเพ็ญคุณงามความดี สร้างบารมีมาเป็นลำดับลำดาแต่ละราย ๆ เท่ากับน้ำสายต่าง ๆ ไหลเข้าสู่มหาวิมุตติมหานิพพาน ที่เรียกว่าเป็นทะเลหลวงนั่นเอง ที่นี้พอสร้างบารมีแก่กล้าสามารถก็ไหลใกล้เข้าไป ๆ พอถึงจุดนั้นแล้ว ถึงมหาสมุทรทะเลหลวงนั้น ได้แก่มหาวิมุตติมหานิพพานแล้วเป็นอันเดียวกัน ไม่มีคำว่าแยกนี้เป็นพระพุทธเจ้า นั้นเป็นพระธรรม นี้เป็นพระสงฆ์ เป็นมหาวิมุตติเป็นมหาวิมุตติอันเดียวกัน

จึงได้สะดุดใจขึ้นมาในขณะที่ประจักษ์ใจไม่คาดฝันในขณะนั้นเลยว่า แต่ก่อนเราเคยระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ทั้งสามรัตนนี้เป็นคนละประเภท ๆ แล้วบัดนี้ที่ประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร นี่ประจักษ์อย่างนี้ นี้เรียกว่ามหาวิมุตติมหาวิมุตติ เป็นที่รวมแห่งจิตที่บริสุทธิ์ทั้งหลายเข้าสู่จุดเดียวกัน เป็นมหาวิมุตติเป็นมหาวิมุตติหรือเป็นธรรมชาติอย่างนี้ก็ไม่ผิด

ธรรมที่กล่าวนี้เป็นยังไง มหาสมุทรทะเลหลวงเมื่อน้ำทั้งหลายไหลลงไปสู่มหาสมุทรทะเลหลวงแล้ว มหาสมุทรทะเลหลวงสูญไหม ดุขสูญไหม เราเห็นไหมแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงที่ประกาศกังวานอยู่ทั่วโลกดินแดนได้เห็นกันทั่วหน้า สูญไหม อันนี้จิตที่บริสุทธิ์ไหลเข้าสู่จุดเดียวกันเป็นมหาวิมุตติมหาวิมุตติเหมือนกัน สูดุขได้ยังไง สูญจะเรียกว่ามหาวิมุตติมหาวิมุตติได้หรือ ก็เหมือนแม่น้ำมหาสมุทรอันเป็นที่ไหลรวมแห่งแม่น้ำทั้งหลายนั้นแล นีมหาวิมุตติมหาวิมุตติเป็นที่รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับจิตที่บริสุทธิ์แล้วด้วยกันนั้นแล

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเลิศอย่างนี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้สนใจปฏิบัติ อย่ายึดถือไขว่คว้าหาอันใด ศาสนาใดว่าเลิศว่าเลออย่างนั้นอย่างนี้ มีแต่ศาสนาที่เต็มไปด้วยกิเลส ลูบ ๆ คลำ ๆ กำด่ากำขาว ดัน ๆ เต่า ๆ เหมือนกันหมด แต่พุทธศาสนานี้เป็นศาสนาที่สว่างกระจ่างแจ้งไม่มีสงสัย ผู้รู้ตามเห็นตามเป็นสักขีพยานพระพุทธเจ้าได้อย่างล้านเปอร์เซ็นต์ไม่สงสัย เรียกว่าพระพุทธเจ้านิพพานนานเท่าไรไม่มีปัญหาเลย ประจักษ์เป็นอันเดียวกันอยู่แล้วนี้ นิพพานไปไหน คือธรรมชาตินี้แลพระพุทธเจ้า ขึ้นทันทีทันใดเลยในใจ นี่คือผลแห่งการปฏิบัติธรรมตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า เป็น

มัชฌิมาปฏิปทา ไม่ครีไม่ล้ำสมัย เป็นจุดศูนย์กลางเพื่อมรรคผลนิพพานอยู่ตลอดเวลา ขอให้ต่างคนต่างตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

ทำบุญเป็นบุญ ทำบาปเป็นบาปตลอดมา แล้วยังจะเป็นตลอดไป ตกนรกหมกไหม้ก็จะตกเรื่อยไปสำหรับคนทำชั่ว ผู้ไปดีก็จะไปทางดีเรื่อยไปสำหรับผู้ทำดี สวรรค์มีไว้เพื่อใคร นรกมีไว้เพื่อใคร พิจารณาซิ นรกไม่มีพวกสัตว์นรกตกอยู่กับอะไร ตั้งแต่ในสกลนครเรานี้ก็ยังมีเรือนจำสำหรับคุมขังนักโทษ พวกที่ทำโทษทำกรรมเขาจับได้ยัดเข้าใส่คุกใส่ตาราง เรือนจำเป็นที่อยู่ของนักโทษ นรกเป็นที่อยู่ของสัตว์ผู้มีกรรมหนาหนาน้อยต่างกันฉนั้นนั่นเหมือนกัน มีที่อยู่ สัตว์ในน้ำบนบกมีที่อยู่ด้วยกัน มีที่เสวยกรรมหนักเบาเหมือนกันหมด ไม่ว่าจะอยู่บนฟ้าบนอากาศมีที่อยู่ที่เสวยกรรมด้วยกัน

นรกก็เป็นที่อยู่ของสัตว์นรกเป็นชั้น ๆ ตอน ๆ แห่งกรรมของตน จนกระทั่งสวรรค์ชั้นนั้น ๆ ก็เป็นที่อยู่ของผู้สร้างความดีเป็นชั้น ๆ ขึ้นไป พรหมโลก จนกระทั่งถึงนิพพานแล้วถึงขั้นเป็นอันเดียวกัน เป็นมหาวิมุตติมหานิพพานแล้วนั้นละเรียกว่านิพพาน เรียกได้คำเดียวว่านิพพานเรียกคำอื่นไม่ได้ ใครจะเรียกนิพพานเป็นอะไรอีก พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้วสอนไว้แล้วอย่างแม่นยำ

ในธรรมท่านแสดงไว้ว่ามรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ มรรค ๔ ผล ๔ คืออรรหัตตมรรค อรรหัตตผล ตั้งแต่โสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรรหัตตมรรค อรรหัตตผล แล้วนิพพาน ๑ นั้นพระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้ว เรายังไปแปรสภาพเอานิพพานมาอย่าเป็นลาบเป็นก้อยบนเขียงได้อยู่หรือ ว่านิพพานเป็นอวดตาบ้าง นิพพานเป็นอนัตตาบ้าง ลากนิพพานที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้วอย่างตายตัวมาเป็นอวดตาเป็นอนัตตาได้อย่างไร ถ้าไม่ลากนิพพานมาขึ้นบนเขียงตามโลกสกปรกมันชอบย่ำสิ่งที่ดี ๆ ให้เป็นของเลวไปหมดนั่นแหละ ให้พากันเข้าใจ

นิพพานหรือไม่นิพพานก็ตาม ขอให้ประจักษ์กับใจก็แล้วกัน ไปตั้งชื่อตั้งนามหาอะไร ตั้งแต่ไก่มีชื่อ หมูมีชื่อ นิพพานท่านก็ตั้งไว้อย่างนั้นแหละ เป็นชื่ออันหนึ่ง หลักระชาตินั้นท่านไม่สงสัย เป็นปิ้งเข้าไปเท่านั้นไม่ถามกันแล้ว ให้เห็นอย่างนั้นซิแล้วไม่ต้องถามใคร

วันนี้ได้พุทธธรรมะเป็นกันเองให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องชาวสกลนครซึ่งเป็นบ่อบุญบ่อคุณของหลวงตาบัว จึงได้เปิดธรรมเป็นกันเองให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ หลวงตาบัวได้พูดให้เต็มหัวอก ประกาศทำทนายกิเลสได้ทันทีอย่างอาจหาญชาญชัย ว่ากิเลสตัวใดที่เก่งเข้ามา เราจะฟัดปากมันทันทีเลย ว่าธรรมที่กล่าวเหล่านี้เราได้บรรจุเต็มหัวใจเราแล้ว เราไม่สงสัย

กิเลสจะเชื่อไม่เชื่อ กิเลสจะหลอกโลกก็ก็ตาม เราไม่หลอกเรา เราจริงอย่างนี้รู้อย่างนี้เห็นอย่างนี้ สอนพี่น้องทั้งหลายด้วยความเห็นบุญเห็นคุณต่อกันอย่างนี้ ขอให้ไปพิจารณาและไปประพฤติปฏิบัติตาม อย่าเชื่อมั่นนะกิเลสถ้าไม่อยากจม มรรคผลนิพพานมีมาตั้งแต่กัปไปไหนกัปใด นรก เปรต ผี อสุรกาย เทวบุตรเทวดา มีมาแต่กัปไปไหนกัปใด ทำไมจึงไปยอมให้กิเลสปล้ำสิ่งเหล่านี้ว่าไม่มีได้ลงคอ ถ้าไม่โง่เสียจนเกินไปแล้ว

วันนี้ก็แสดงธรรมเพียงเท่านี้ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา จึงขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

พูดท้ายเทศน์

วันนี้คนฟังเทศน์มากนะ หลวงตาตั้งใจสงเคราะห์สนองบุญสนองคุณของพี่น้องชาวสกลนครเราเป็นรากฐานอันหนึ่ง แล้วบรรดาพี่น้องทั้งหลายก็พลอยได้รับสิริมงคลกับพวกเราทั้งหลายอีก เช่นอย่างมาจากกรุงเทพฯ ไม่น้อยเต็มอยู่ที่นี่ กองแอบก็มี กองติดก็มี มาเต็มอยู่ที่นี่ แอบมาฟังติดมาฟังก็มีเยอะ ได้ประโยชน์ทั่วหน้ากัน วันนี้ได้เปิด เรายังไม่เคยเปิดถึงขนาดนี้นะ แต่มาถึงจังหวัดสกลนครเราเพราะอำนาจแห่งบุญคุณที่มีต่อกันนั้นแหละ จึงได้เปิดออกให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างวันนี้ ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวเลย ปอดก็หมด พุงก็หมด กลับวันพรุ่งนี้พี่น้องทั้งหลายเออจ้ะหันมาให้ฉัน ไม่ทราบจะเอาพุงไหนมาใส่ มันหมดพุงแล้ววันนี้ เปิดหมดแล้ว

วันนี้ได้เปิดหัวอกให้พี่น้องชาวสกลนครเราได้ฟังทั่วถึงกันแล้วอย่างเต็มยศเลย เราได้เรียนให้ทราบแล้วว่าวันนี้จะพูดเป็นกันเอง ไม่มีถือถือถือสาอีก เปิดเต็มเหนี่ยวเลยวันนี้ วัดดอยธรรมเจดีย์ตั้งแต่ก่อน พอเราไปถึงปี๊บจะขึ้นกุฏิขึ้นเลยนะ ขึ้นหลังเขากุฏิที่เราพัก กุฏินั้นเป็นกุฏิกระต๊อบอยู่บนหลังเขา วัดดอยธรรมเจดีย์ จะขึ้นไปกุฏิขึ้นทันที ไปรำพึงรำพันระลึกอยู่ตลอดเวลาความอัศจรรย์ที่เป็นอยู่ที่นั่น แต่เดี๋ยวนี้ขึ้นไม่ได้แล้วเพราะกำลังไม่มี เลยไม่ขึ้น แต่ไปอยู่เสมอนะวัดดอยธรรมเจดีย์ เป็นวัดที่วางรากวางฐานอย่างลึกซึ้งตลอดไปเลย แต่ก่อนท่านอาจารย์กงมาท่านอยู่ที่นั่น

เคยไปพักอยู่ที่นั่นที่ละนาน ๆ เพราะสงบสงัดดี ไปบิณฑบาตบ้านนาสิบล เวลาไปทั้งไปทั้งกลับแต่ก่อน ถ้าจำไม่ผิดชั่วโมง ๓๕ นาที เดินบุกป่าไปประมาณ ๓ กิโลเมตร ไปอยู่ที่นั่นสบาย ไม่มีถนนหนทาง เป็นป่าเป็นเขาทั้งนั้น นั่นละไปพึดกับกิเลสอยู่ตรงนั้น มันแปลกอยู่นะ เวลาไปหลงกิเลสหลงอวิชชาที่หลงอยู่ที่ภูเขาภูนี้ พอเผาศพหลวงปู่มั่นเสร็จแล้วก็ขึ้นไปบนภูเขาภูนี้ ก็ไปหลงกิเลสอวิชชาอยู่นั้นเสีย แสดงความอัศจรรย์ขึ้นมาภายในตัวเอง ว่าจิตเราทำไมถึงอัศจรรย์เอนักหนา ความสว่างกระจ่างแจ้งก็เหมือนกับว่าเต็มภูมิในระยะเวลาที่เผาศพท่านเบื้องต้น เผาศพหลวงปู่มั่นเดือน ๓ ขึ้นไป ก็ไปติดปัญหาตัวเองอยู่ตรงนั้น

แล้วไปเที่ยว ไปคนเดียวนะ เรามีแต่เที่ยวคนเดียวทั้งนั้นไม่มีเพื่อนมีฝูง ใครจะเขียนประวัติเราไม่ได้นะ เพราะเราไม่เคยไปกับใคร มันไม่เด็ดว้างันเลย ถ้าเป็นสองก็เป็นน้ำไหลบ่า สามเป็นน้ำไหลบ่า ไปคนเดียวอยากกินก็กิน ไม่อยากกินไม่กิน ก็วันก็ตาม จะตายจริง ๆ แล้วบิณฑบาตมาฉันเสียทีหนึ่ง ๆ หายเจียบ ๆ อยู่นั่นตลอด นี่เรียกว่าพึดกับกิเลสอย่างเอาเป็นเอาตายเข้าว่า สุดท้ายก็กลับมาปลงกันที่นั่น

ติดปัญหาเรื่องกิเลสอวิชชาไปถึงอำเภอท่าบ่อบ้านฝื่อ แล้วกลับมาเดือน ๖ เดือนพฤษภาคม วันที่ ๑๕ เป็นแรม ๑๔ ค่ำเดือน ๖ จึงขึ้นไปฟ้าดินถล่มกันที่ตรงนั้นขาดสะบั้นลงไปเลย จิตอวิชชาที่ครองวัฏจักรในหัวใจเรามาแสนแสนนานก็กัปก็กัปได้

ขาดสะบั้นลงไปนั้น ฟ้าขาวดาวกระจ่าง เราพูดเทียบฟ้าขาวดาวกระจ่างนี้เหมือนกับดาวอันหนึ่ง กับจิตที่กระจ่างแจ้งนี้ผิดกันขนาดนั้น ถึงได้อัจฉริยะตัวเอง ว่าทำไมถึงเป็นอย่างนี้ได้ เราเกิดมาไม่คาดไม่ฝัน โห มีवासนาขนาดนี้เขียวเหรอ อัจฉริยะตัวเอง พร้อมกับน้ำตาร่วง คือนั่นนั้นไม่นานตลอดคืน น้ำตาร่วงอัจฉริยะธรรมอันนี้ด้วย อัจฉริยะพระพุทธรเจ้าด้วย

นี่ละพูดเปิดให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบที่ธรรมของจริงมีอยู่อย่างนี้ พระพุทธรเจ้าสอนสด ๆ ร้อน ๆ ศาสนาเป็นศาสนาตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ทรงมรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ ถ้าปฏิบัติตามพระพุทธรเจ้าที่ทรงสอนแล้วไม่เป็นอื่น จะเป็นอย่างนี้ตลอดไป เราได้ปฏิบัติมาแล้วอย่างเต็มหัวใจของเรา ก็ได้เห็นอย่างนี้มาเป็นลำดับ ๆ จนกระทั่งถึงเห็นอย่างสุดขีดสุดแดนแล้วก็มาเปิดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ธรรมอัจฉริยะอย่างนี้ พระพุทธรเจ้าสอนให้เดินเข้าไปก้าวเข้าไป เดินจนกระทั่งถึงจุดเลย

เวลาเล่าอย่างนั้นแล้วนะ ที่นี้พูดเป็นกรณีพิเศษอีกทีหนึ่ง เวลาได้เปิดก็เปิดให้หมดไม่ให้มีเหลือเลย พอวันเดือน ๖ ดับลงอุโบสถเสร็จแล้วก็ลงมาอยู่วัดสุทธาวาส มีท่านเพ็งติดตามลงมาด้วย พอตีระยะนั้นเป็นโอกาสไม่มีใครเข้าไปเกี่ยวข้อง พระณเกรกไม่มี มีแต่เรากับท่านเพ็ง ท่านเพ็งขึ้นไปหาที่นั่น เพ็ง..ว่างเลยนะ จะเล่าอันหนึ่งให้ฟังนะเพ็ง เลยเล่าให้ฟังถึงจุดนี้ พอจุดนี้ขาดสะบั้นลงไปเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เลยถามท่านเพ็ง ว่าเพ็ง ท่านเคยติดสอยห้อยตามผมมาไม่ทราบก็ปีก็เดือนแล้ว ธรรมประเภทนี้ผมเคยได้เล่าให้ท่านฟังไหม ท่านเพ็งตื่น อู๊ย ไม่เคยได้ยิน ตัวสั่นไปเลยนะ นั่นละให้ตั้งใจปฏิบัติหนา นี่เป็นจุดสำคัญเปิดคนแรกเปิดให้ท่านเพ็งฟัง เปิดธรรมประเภทนี้

พอพูดจบเรียบร้อยลงไปแล้ว ท่านติดสอยห้อยตามผมมานาน ธรรมประเภทนี้ผมได้เคยเล่าให้ท่านฟังไหม โห ไม่เคยได้ยินนะ คึกคักขึ้นเลย ไม่เคยได้ยินธรรมอย่างนี้ นั่นละให้ท่านตั้งใจปฏิบัตินะ เอาให้จริงให้จัง

คราวนี้หลวงตาขึ้นเวทีขึ้นแก่ ไม่สนใจนะ แต่ก่อนเทศนาว่าการไม่มีปัญหาอะไรเลย เราเคยเทศน์มาทั่วประเทศไทย แต่เทศน์อยู่ที่ใต้ดินไม่มีใครมาถ่ายอย่างทุกวันนี้ ที่วีที่จะมาถ่ายอย่างนี้ไม่มี เทศน์ทั่วประเทศไทยมานานแล้ว เรียกว่าเทศน์อยู่ที่ใต้ดิน เพิ่งมาเปิดปี ๒๕๔๐-๔๑ นี้เพื่อช่วยโลก ก็เลยเปิดออกออกเลยเทียว คราวนี้เปิดหมดเลย ถ้าหากว่าไม่ได้ช่วยโลกคราวนี้ก็คงจะตายไปด้วยกันไม่ได้เปิดอย่างนี้ เราพูดจริง ๆ เพราะธรรมนี้ไม่ใช่ธรรมทิวโหย ไม่ใช่ธรรมอยากอวดอยากโอ้อ มีเหมือนไม่มี เมื่อถึงเหตุการณ์ที่ควรจะเปิดแล้วเป็นเอง อย่างที่เปิดกับพี่น้องชาวสกลฯ เรานี้เปิดเอง เพราะอำนาจแห่งบุญคุณของพี่น้องทั้งหลายที่มีต่อหลวงตาบว้นนั้นเอง จึงบันดลบันดาลให้ธรรม

ประเภทนี้เปิดออกมาอย่างไม่มีเหลือเลย เปิดเต็มที่เลย สนองคุณของพี่น้องชาวสกลฯ เราทุก ๆ ท่าน

ทีวีช่องไหนมาถ่ายบ้างวันนี้ ช่อง ๓ เหรอ ช่อง ๓ นี่สำคัญอยู่มากนะ ไปที่ไหนพูดเสียงเดียวกันหมดช่อง ๓ เป็นที่หนึ่ง ๆ ว่างั้นเลยนะ เราเป็นผู้ฟังเพราะเราไม่ได้ไปดูทีวี ช่อง ๓ เป็นแต่เพียงบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายมาแล้วให้ฟัง ว่าทีวีช่อง ๓ นี่ทำอย่างสุดดอกสุดใจจริง ๆ ทำด้วยความเชื่อความเคารพเลื่อมใส สร้างมหากุศลเพื่อชาติไทยของเราจริง ๆ อย่างเด่นชัด เมื่อวานเจ้าของก็มาที่วัดมาถวายเช็คตั้งแสนบาท แต่ก่อนก็ถวายแล้ว เริ่มต้นก็ถวายแสนดอลลาร์ ช่อง ๓ ของเรานี้ละ จากนั้นมาก็ถวายเพิ่มอีก เจ็ดหมื่นดอลลาร์ เป็น ๑ แสน ๗ หมื่นดอลลาร์ ทองคำนอกนั้นอีก เมื่อวานนี้ก็มาถวายอีกหนึ่งแสนบาท เจ้าของที.วี.ช่อง ๓ นี้แหละ นับว่าสร้างมหากุศลให้แก่ชาติไทยของเราอย่างมากมายทีเดียว

วัดสุทธาวาสนี้เป็นวัดของหลวงตาบัวนะ เคยอยู่มาเสียจนจำเจ เราจึงถือว่าวัดสุทธาวาสนี้เป็นวัดของเรา เพราะเราเคยอยู่มาตั้งแต่เข้าสกลฯ ปี ๒๔๘๔ มาอยู่ที่นี่ เราไปเที่ยวแล้วมาอยู่พักที่นี่ เลยเป็นวัดของหลวงตาบัวแล้ว เข้าออก ๆ นับประมาณไม่ได้ มาอยู่ที่ละนาน ๆ ก็มี แต่ก่อนเป็นป่าทั้งหมด แอวรอบวัดไม่ได้มีบ้าน เป็นดงทั้งหมด ไม่มีบ้านเลยแม้หลังเดียว คิดดูช้อย่างทุกวันนี้เทียบกันได้ไหม ไม่มีบ้านเลยแถวนี้มีแต่สนามบิน ที่ทำงานอยู่ทุกวันนี้คือสนามบิน โลง มีแต่วัวแต่ควาย เขาปล่อยให้กินหญ้า อยู่เต็มสนามแต่ก่อน ๒๔๘๔ จึงเรียกว่าวัดป่าสุทธาวาส ห่างจากนี้ไปบึงทาบตตั้งสองกิโล ไปบึงทาบตในสกลนคร นอกนั้นไม่มีบ้านเลย เป็นทุ่งนาทั้งหมด เดี่ยวนี้เป็นบ้านทั้งหมดแล้ว มันเปลี่ยนแปลงขนาดนั้นแหละ มันเท่าไรแล้ว ๒๔๘๔ กับเดี่ยวนี้นั้น ๕๘ ปีขนาดนั้นแหละ แถวนี้เป็นดงทั้งหมดไม่มีบ้านคนเลย จึงเรียกว่าเป็นวัดป่า คือไม่มีบ้านคนเลย

ต่อไปนี้ให้พร